El discurs que m'agradaria sentir

written by Joan Fonollosa | 14 d'agost de 2023

El 17 d'agost es constituiran les *Cortes Españolas* sorgides de les eleccions del passat 23J. Per una d'aquelles coses que passen de vegades, aquesta data té, per als catalans i per a tota la gent de bé del món, unes ressonàncies molt desagradables: aquell dia farà exactament sis anys dels atemptats de Barcelona i Cambrils.

Precisament per aquesta casualitat (casualitat?) de la data em semblaria del tot adient que en la sessió de constitució del *Congreso* algú prengués la paraula i digués (*por supuesto en castellano, que nunca fue lengua de imposición y así nos entendemos todos*) més o menys una cosa com ara això:

Senyories,
Avui fa exactament sis anys que uns assassins perpetraren uns actes d'extrema crueltat com a resultat dels quals quinze persones innocents varen morir i un centenar més varen resultar ferides. Atesa la coincidència de dates, em sembla del tot oportú que aquesta cambra se solidaritzi amb les víctimes i els familiars, mostri la seva repulsa pels fets, pels autors i pels instigadors i, en definitiva, assumeixi el compromís que coses com aquesta no han de poder passar mai més. No, almenys, en aquesta "piel de toro" si no volem que tingui raó la vella dita que diu que Àfrica comença als Pirineus.

Em refereixo, com hauran pogut endevinar, a uns fets sobre els que un il·lustre exministre ja havia advertit unes setmanes abans que en aquestes dates passarien "coses" a Catalunya, uns fets sobre els quals indicis molt seriosos mostren que algunes de les persones que llavors hi eren i avui encara són aquí presents hi podrien tenir una certa responsabilitat i, en

definitiva, uns fets que no pretenien altra cosa que atemorir un poble que volia —i vol— exercir lliurement i pacíficament el seu dret inalienable a l'autodeterminació. El mateix exministre diria temps més tard que "un atac terrorista es supera, la dissolució d'Espanya és irreversible".

Uns fets dels quals se n'ha responsabilitzat l'Estat espanyol i no pas de qualsevol manera, sinó amb la solemnitat i el compromís que implica una declaració en seu judicial que, per cert, va deixar més preguntes obertes que respostes tancades. Uns fets sobre els quals, gràcies a la connivència dels dos grans partits del règim, aquesta cambra s'ha negat en legislatures anteriors a obrir les comissions d'investigació oportunes per tal d'aclarir i depurar responsabilitats. ¿Cal recordar, senyories, que a tota Europa s'han fet investigacions parlamentàries al marge de les judicials en tots els atemptats terroristes que hem patit com a europeus? Sense això, sense posar llum i taquígrafs sobre aquests fets tan terribles, difícilment serà possible encausar i jutjar tots els responsables, siguin els que siguin i tinguin el nivell de responsabilitat que tinguin o hagin tingut en la governació de l'Estat.

Fer tot això no és només una obligació democràtica i fins i tot de mera humanitat: mentre no s'emprengui aquesta investigació, Espanya estarà sota sospita en l'àmbit internacional. El Regne d'Espanya no pot ser un soci fiable en la lluita contra el terrorisme si no actua quan aquest terrorisme sembla apuntar cap aquells a qui en teoria han de servir i protegir les víctimes. Fer-ho no és només un acte de justícia: és un acte de contrició.

Per tot això, sol·licito a la Presidència que demani a aquesta cambra de guardar un minut de silenci en solidaritat amb les víctimes i els familiars, i també com a acte de contrició per la part de responsabilitat que cadascun dels presents hi hagi pogut tenir i com a compromís, si més no moral, que aquesta legislatura sí que farà tots els esforços al seu abast per

identificar i portar davant dels Tribunals, no ja els autors materials, sinó els instigadors, els dissenyadors i, en definitiva a tots els que d'una manera o altra hagin intervingut en la ideació, planificació i realització. Perquè un atac terrorista no analitzat i debatut políticament, com fan totes les democràcies civilitzades, no se supera… fins que es descobreix tota la veritat.

Això és el que m'agradaria sentir el dia 17 en boca d'algun dels nostres representants i, sobretot, m'agradaria sentir la resposta. I, és clar, saber si es fa o no el minut de silenci.

PS: Per a la redacció del discurs proposat m'he basat en el text d'una llarga piulada que va fer el MHP Puigdemont el dia 11 de gener de l'any 2022; fins i tot m'he permès copiar literalment alguna de les seves expressions. A cadascú el que és seu.